

Wanneer ik eens gevraagd wordt om mee te helpen met één of andere activiteit of iets dergelijks reageert Han meestal met de bijzonder complimenteuzen opmerking: “Kunn’n ze anders gien volk kregen ofzo...”.

En onlangs keek hij tijdens een autoritje bedenkelijk opzij en zei: “Zul det nou komen dat ie zo vake ien weer en wiend buten bint?”

“Wat bedoel ie” vroeg ik.

“Nou dat ie zo veule rimpels en plooiën kreeg...”. Ik troost me dan maar met de gedachte dat het hier een geval van échte liefde betreft.

Dat heb ik tenminste wel eens gelezen: Echte liefde is elkaar alles kunnen vertellen.

U zult begrijpen dat er momenten in mijn leven zijn dat ik wel tevreden zou zijn met een beetje minder liefde.

Maar ja, wat is liefde?

Het wordt op zoveel manieren omschreven:

Als warme genegenheid en welgezindheid.

En ook als opofferingsgezindheid en toegevendheid inzake de tekortkomingen van anderen.

Is hij dan mijn grote liefde?

Zijn wij elkaars grote liefde?

De mogelijkheid zit er in, want ik vind dat ik bijzonder toegevend ben inzake zijn tekortkomingen, verder ben ik ten opzichte van hem ook nog eens erg opofferingsgezind!

Andersom is hij diezelfde mening toegedaan, dus in die zin zijn wij het aardig eens en kan het tegelijkertijd nog wel eens botsen.

Nuchter als we zijn, denken wij beide ook nog eens dat we heel misschien ook wel aan iemand anders hadden kunnen wennen. Romantiek ten top dus!

Tja, wat ons destijds bij elkaar gebracht heeft is ons soms nog steeds een compleet raadsel, maar dat houdt de spanning erin nietwaar?

Verder maar niet over nadenken, voor ik het weet ben ik bezig met het schrijven van een streekroman. Een tweede versie van “De Weg tot Elkander” of zo.

Laten we het er gemakshalve maar op houden dat het veelbesproken ‘lot’ ons bij elkaar gebracht heeft, het was in ieder geval niet zijn mooie, donkere, krullende haardos. Nee, hij had een kale kop. En nee, het was geen mode destijds, het was gewoon het resultaat van een, op z’n zachts gezegd, tamelijk beschonken bui. Geen enkele reden tot ook maar enige verliefdheid.

En ook zijn auto bracht mij op geen enkele manier in vervoering, integendeel zelfs.

Een Chevrolet Monza, een grote Amerikaan. Deze auto gebruikte zoveel benzine dat hij (de auto) er zich bijna in verslikte. Het gorgelde erdoor. Aan de wekelijkse ‘bokavond’ kwam dus een behoorlijk prijskaartje te hangen. En omdat zo’n avond natuurlijk in alle opzichten leuk moet blijven werd de Amerikaan ingeruild voor ‘een klein rood diggie’.

Ik was opgelucht; geen auto meer waarmee je bij elk verkeerslicht of op elke parkeerplaats bekijks had, en geen mijlen meer op de snelheidsmeter. (De één na de andere snelheidsovertreding is je deel wanneer je niet uitkijkt).

Ook mijn ouders waren opgelucht, géén haveloos grote slee meer voor de baander (want wat zult de burend’r wel van deenken).

De opluchting was echter van korte duur: In het vervolg stond er een kleine rode Engelse sportauto, een Triumph Spitfire voor de baander. Nog steeds veel bekijks en nog steeds mijlen en ook nog steeds burend.

En weer of geen weer, het dak ging eraf. Tja, je hebt een cabrio of je hebt geen cabrio....

“Bronchitus!”, zei mijn moeder “det kreeg ie ien det ding!”.

Maar de bronchitis bleef uit, de verkering bleef aan en de kale kop maakte plaats voor een volle bos donkere krullen.

En nu, bijna dertig jaar later, loop ik onze schuur binnen. Han is daar ook, nog steeds dezelfde, wel wat zwaarder en heel veel grijzer, maar nog steeds dezelfde stoeprandmonteur. Ik worstel me even achter het stuur van een ‘klein greun diggie’. Voor me zie ik de snelheidsmeter.... mijlen!

“Nou, mien olde grieze postdoeve” hoor ik Han zeggen terwijl hij de kap naar achteren vouwt “Kun ie d’r nog ienkomen?”. Ik moet bekennen dat dat vroeger inderdaad een stuk gemakkelijker ging. Maar die geur, onvoorstelbaar wat een bepaalde geur met je kan doen. Die brengt me zo weer dertig jaar terug in de tijd.

In gedachten hoor ik mezelf vragen: “Is ’t niet te kold um zonder kap te gaon ried’n?”.

“Ie hebt een cabrio of ie hebt gien cabrio” hoor ik achter me.

En met deze opmerking overvalt me plotseling een hevig gevoel van weemoed...

“Bronchitus”, zeg ik, “det kreeg ie ien dit ding”.

Kobie.